

* * *

יוסי גמזו המתים אינם מתים לפוצ'ו, באבלו הכבד על אורי בנו

המתים אינם מתים כל עוד העדרם נוכח בנו
כמו האבן הכרות בכאב הגדם הזוכר,
כמו שער וצפרניים שאינם פוסקים מצמח
גם אחר שנשתתק לנצח מטרונום הלב.

הם נמשכים בנו בלי הפוגה כמו זרמו העקש של הנחל
ששפכו עוד מיניק הרדופים וקני סוף גם אחר שחרב מקורו,
כמו טירה מאכלסת רוחות-רפאים הגודשות את חשכת פרוזדוריה
אין עוד הוזה שאינו מהדהד תשדורות של עבר לא נקבר.

אדם יכול להיות בוגר וקר ורציונלי
ראף-על-פי-כן, בענות ובפחד, בלב היאוש או היס
פורצת בו פתע תחית המתים והילד שבו צועק: "אמא!"
גם אם שנים כבר מוגפת אמו בשתיקת תכריכי העפר.

אשה יכולה להקיץ בלילות ולשמע דפיקות על הדלת
וכנה ההרוג, במדים וחדור, מתדפק על פתחי חלומה
והיא מדשדשת פרועה ויחפה ופוחתת לו, כמו מהפנטת,
לב ועינים ודלת אף כל שממתיין לה הוא חשף שכול.

למה אם כן משתטה האדם וקורא לה, לאם שאיננה?
למה היא קמה לפתח לו דלת, אמו של הבן ההרוג?
למה הלב, כמבריח-גבולות, לא חדל מלגנב במפתיע
את גבול האולי והאלו שכל סביבתו ממקשת גויות?

משום שהמתים אינם מתים, הם בתוכנו
כמו החיים עצמם, כמו משברי הזכרון
השבים כמטטלת מים הכבולא האפל אל חופי העדין
שפם עוד נלחש, מאזני הצדפים לאזנינו, קולם העמק.

מה הם אומרים לנו, מהו המסר החי, הקצוף, המלוח
שבו הם חוזרים ומפים בגלי געגוע חמים את הלב?
אנחנו קימים מאד, אנחנו שלא מתנו
כי אם ממחזרים בכם כל רגע, כל שעה.

ואתם חוזרים בנו כמו שהרעש אוצר בסדקיו את השקט,
כמו שהיפי נגוע בכאב והאשר מרעל בבניה.
פך בריקות הכסא המוצב לשלחן בלי יושבו הקבוע
וכך בבגדיו התלויים בארון כשגופו בארון האחר.
וכך בכפור לילם של האוהב, של האוהבת,

שם, בחציה השומם והריק של מטת הבדידות הכפולה,
שם, בסיאנס מיסר זה ששמו זכרון שאיננו גווע
אלא, להפך, מוסיף ומצמיח גרורות של סרטן לא נרפא.

המת נמק מכלות הגוף, החי – מכלות הנפש,
אין אינקויזיציה סדיסטית יותר מערגת החולם בלילות
אל מתיו החיים בו כפצע פעור ופורמים בו יום-יום כל צלקת
של ריק אשליית-נחומים וכזבם של סמי-הרדמת-שכחה.

אין עוד ריקות שהיא יש כמו האין הזה,
אין עוד ממש כמו החסר
החד, הספיני, הלא-נגלד של הפרדה
מאלה שגם במותם לעולם לא מתים בנו אלא ברגע
מותנו שלנו, שבו, בו בלבד, גם סופם תרדמה ודומה.

הזמן לא מרפא שום כלום, רק הכסילים סבורים עוד
שיש לו אנטיביוטיקה למה שאין לו כלל.
הם חיים המתים, הם חיים בנו כמו הקיסוס הלופת את הגזע,
כמו צל הרודף את הגוף גם בליילה, חשוף מן החשף עצמו,
בלי חנינה, בחיות ממאירה של חסד, של מכאוב ושל יפי,
יפי שכל חלופות העכשיו והפאן לא יצליחו למחוק.

ועל פן מכתף האדם על לבו כמשקלת כבדת געגוע
את מתיו החיים בו כנגח בתוף החלוף, כחותם DNA.
לא המתים, נכון, יהללו את י, רק אנו
אף הם, חנוקי השתיקה, צועקים מגרוננו
את כל התפלות.

רק הרוחות שוכחות ומוחות את קמטי עצבותן של הדיונות,
אדם הוא תיה שזוכרת, זוכרת ששרש טמון בעפר.
המתים אינם מתים, הם נשארים בנו תמיד.
יש דברים שגם המות לא יצליח להמית - -